

Ved stille vann

Det ble stille. Hun hatet det. Den pinlige stillheten som oppstår når alle har sluttet å snakke. Det var kun et fåtall mennesker hun kunne være stille med uten at det ble rart og pinlig, nesten uutholdelig. Hun ønsket å si noe, hva som helst, samtidig ba hennes indre stemme om å stå i stillheten. Gang på gang måtte hennes indre stemme minne henne på at stillhet ikke bør være truende, men at det er et felles pusterom. Noe trygt. Noe... Men den ytre stemmen, den selvbevisste, det noen ganger masete jeget, maktet det ikke. Hun fortsatte:

- De er så heldige som har så mange venner å vokse opp sammen med.

Stillheten ble brutt i noen sekunder. Hun kunne høre at hun selv pustet lettet ut.

- Ja, hørte hun Lisa si ved siden av henne.

Og like fort som hun hadde åpnet munnen og sendt lydbølger gjennom luften, angret hun. Samtalen gikk en vei, og Lisa var endestasjonen der alle togene var innstilt.

Men det må være hennes tur til å si noe. Det er jo annenhver gang, tenkte hun samtidig som hun rettet på håret som hang løst ned på skuldrene. Å sitte helt stille uten en bevegelse virket også plutselig truende. Frafall av lyd og bevegelse. Hun tok seg ofte i at berøringen av håret var hennes distraksjon.

Men Lisa sa ikke noe. Hun forsto ikke at det var *hennes* tur. Den stumme venninnen satt bare og kikket ut på vannet der barna deres lekte.

- Jeg synes det er så fint å bare kunne rusle ned til denne stranda.

Og der var hun i gang igjen. Rableri. Å bryte stillheten nok en gang. Å høre hennes egen stemme. Som om hun er konduktøren som forsøker å starte førerløse tog på en øde perrong. Hun klarte ikke å la være, og det hun sa var kun selvfølgeligheter.

Lisa reiste seg opp, brettet opp buksebeina og gikk mot vannet.

- Skal vi rope de inn? sa hun.

Endelig. Endelig sa hun en hel setning. Ord som på rekke og rad fyller tomrommet fra den farlige stillheten. For det var jo *hennes* tur.

Med vann opp til knærne ropte de begge på hver sin sønn at nå skulle vi hjem. Togene var dratt fra perrongen.

Foto: Marie Therese B. Hansen